

het hart vinden geene voldoening meer; een akelig ledig grijnst ons tegen; zij, die ons door de mededeelingen hunner gewaarwordingen of denkbeelden zoo belangrijk, soms dierbaar waren, zijn ons ontrukkt; en, zoo dit al mogelijk wordt, het is en blijft voor ons een hoogst pijnlijk gevoel, om ons aan het onherstelbare van het geleden verlies langzaam te leeren gewennen.

En toch, wanneer oordeel, rede en Godsdienst haar gezag herneemen en het bruischend gevoel weten te breidelen, wanneer de heerlijke verwachtingen, welke het gevolg van hare onwederlegbare besluiten zijn, ons krachtig en met overtuiging treffen, hoe geheel anders, en in welk een verschillend licht, beoordeelen wij dan die zelfde treurige gewaarwordingen, welke ons zoo smartelijk vielen!

Dit leven kan, voor de oneindige vatbaarheden van den menschelijken geest, niet meer zijn dan een doorgang, niets meer wezen dan een voorbereiden voor een *hooger* onderwijs. Wel hun, die onzen kring verlieten! zij zijn tot die hoogere inrigting overgegaan. Braafheid en deugd alleen drukken den stempel van echtheid op alle uitstekende verdiensten. Wel hun, die wij betreuren! zij bleven tot aan het einde, goed en edel! De nagedachtenis des regtvaardigen, van hen die veel goeds arbeidden en veel goeds achter lieten, blijft in zegening. O! welgelukzalig zij, die wij niet meer onder de onzen tellen kunnen! zij hebben ons veel, en onder dat vele hun treffend voorbeeld, nagelaten; hun aandenken zij gezegend!

Uit dit laatste, ons het meest waardige, gezigtspunt, wenschte ik de nagedachtenis te huldigen van die waardige mannen, welkers verlies wij in dit oogenblik zoo ernstig betreuren. Wel mij, dat het melden hunner namen u reeds als van zelve het door mij zoo even gezegde op hun zal doen toepassen, en daardoor het korte en onvolledige mijner herinneringen zal aanvullen en tot een geheel vormen.

Van

Van hare Leden heeft de Eerste Klasse alléén eenige, maar ook hoogst smartelijke, verliezen te betreuren. De overige Klasfen mogen zich in het behoud harer Leden verheugen. De Vierde Klasse verloor echter ook deszelfs medelid J. CALLOIGNE, te Brugge, welk affterven, binnen weinig dagen voorgevallen, mij eerst federt eenige uren werd medegedeeld. Dat verlies der Eerste Klasse bestaat, in het afgeloopen Instituuts-jaar, in de waardige Leden BANGMA, SENTELET, en THYSSEN.

Onuitvoerlijk echter zoude voor den Spreker de hem opgelegde taak zijn, indien gij van hem vorderdet, dat hij de nagedachtenis dezer verdienstelijke mannen, op eene allezins waardige en volledige wijze, huldigde. Dien omvang van kennis, zulk eene juiste beoordeeling van zoo vele en zulke uiteenlopende verdiensten, wie kan zulks van éénen beoordeelaar verwachten? Weinig dus, en bepaaldelijk datgene, wat hen in betrekking tot deze Koninklijke instelling bragt, zij te dezer plaats en in dit oogenblik genoegzaam.

De Eerste Klasse betreurt dus in den Heer OBBE SIKKES BANGMA een verdienstelijk medelid, een voortreffelijk Wiskundige. Zij zelve getuigt van hem: „ dat hij zich nimmer onttrok, wanneer zijn hulp „ werd ingeroepen. Spaarzaam in woorden, gierig op den tijd, van „ de zinnelijke voorwerpen zijne aandacht aftrekkende, was hij ge- „ woon zich in de studien der Wiskunde te verdiepen.” De Klasse verheugt zich voorts, de gewrochten van zijne ongemeene kennis meermalen ontvangen, en in hare werken door den druk algemeen gemaakt te mogen hebben.

In den Heer J. F. SENTELET verloor dezelfde Klasse, op den 27 November 1. 1., een beminnaar der Wetenschappen, en een voortreffelijk beoefenaar der Natuurkunde. Aan de Hoogeschool te Leuven

C

het

het leeraarsambt in die wetenschap aan hem toevertrouwd zijnde, vervulde hij hetzelfde met waardigheid. In het jaar 1816 werd hij, uit erkentenis van zijne verdiensten, tot lid van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut benoemd; terwijl deze Klasse, door de herhaalde toezending zijner verhandelingen, van de verscheidenheid zijner kennis de aangenaamste blijken heeft ontvangen.

Dieper treffend echter was het verlies, hetwelk de Klasse in den aanvang van dit jaar onderging. De kundige, verdienstelijke en zoo algemeen geachte HENRICUS FRANCISCUS THYSSEN, Med. Doct. en Hoogleeraar bij de Genees- Heel- en Verloskundige School alhier, werd haar den 8sten Januarij 1. 1. door den dood ontrukkt. In de kracht zijns levens zijnde, en nog nauwelijks 42 jaren bereikt hebbende, was zijn verlies voor zijne diepbedroefde echtgenooten, kinderen en vrienden, voor welke allen hij zoo dierbaar was, niet alleen hartverscheurend, maar ook voor zijne lijdende natuurgenooten, voor de wetenschappen, en alle die nuttige inrigtingen, waaraan hij door zijne talenten verbonden was, is zijn afsterven allertreffendst. Als Arts, volgens de eenparige getuigenis van deskundigen, met den geheelen omvang zijner wetenschap bekend, heeft hij in eene negentienjarige praktijk en in onderscheidene belangrijke betrekkingen getoond, dat hij het vak, waaraan hij zich met geestdrift had gewijd, niet alleen vurig beminde, maar ook met een beslist talent beoefende. De nauwgezetheid in het volbrengen zijner moeilijke pligten, het vertrouwen, dat de vastheid van zijn geest wist in te boezemen, en de dankbaarheid van zoo velen, die aan hem gezondheid en leven te danken hadden, zetteden eene schoone kroon op zijne ongemeene geneeskundige verdiensten. Zijne wetenschappelijke kennis blijkt vooral uit de verhandeling, waarmede hij in den jare 1820 tot Doctor in de Geneeskunde, aan de Hoogeschool te Leyden, bevorderd werd, ten onderwerp

werp hebbende: *De Pulsus Doctrina*; vervolgens uit de bijdragen, die hij aan onderscheidene Wetenschappelijke Tijdschriften schonk; maar voornamelijk uit zijne *Geschiedkundige beschouwing der ziekten in de Nederlanden, in verband met de gesteldheid des lands, en de leefwijze der Inwoners, 1824*; en zijne verhandeling *over de Herfstkoortsen te Amsterdam, bijzonder over die van het jaar 1826*, alstoen uitgegeven; terwijl zijne uitstekende redevoering: *over de geschiedenis en de strekking der Clinische geneeskunde*, waarmede hij het Hoogleeraarsambt in de Geneeskunde, bij de alstoen opgerigte Clinische School, aanvaardde, eene der beslissendste proeven is zijner ongemeene bekwaamheden. Sedert den 26sten November 1825 Lid der Eerste Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut, verrijkte hij hare gedenkschriften met een verhoog over de *Schijnvliezen*, en was hij herhaalde malen in onderscheidene commissien werkzaam. Ongepast zoude het zijn, voor mij, geheel oningewijde in de vakken door THYSSEN zoo uitnemend beoefend, hier over zijne talenten iets meerder uit te weiden; uwe meer verlichte kennis bevest en waardeert die talenten, ook zonder mijne, zeker onvolkomene, ontwikkeling. Eenmaal toch, zoo hopen wij, zal aan de verdiensten van den voortreffelijken THYSSEN, door eene opzettelijke hulde, regt worden gedaan. Dat oogenblik zal voorzeker aandoenlijk, maar toch ook zielverheffend zijn, want wie onzer kende den edelen man, en achtte hem niet? Zijn leven moge dan kort, en de vruchten zijner uitstekende talenten van geenen grooten omvang zijn; genoeg! het is alleen de vervulling onzer pligten, de verheffing van den geest, het onvermoeid streven naar die zelfsveredeling, welke onze hoogste bestemming uitmaakt, die het leven, ook bij eenen korten duur, lang zijn doet; terwijl niet de omvang, maar de inwendige verdiensten der voortbrengfelen van den menschelijken geest, den stempel van waarde en verhevenheid op hetzelfde drukken. Niet het vele, om dat het veel